

ROAR

Inimă-de-furtună

СОРА ЦАРМАЧ

EDITURA
NICART

„Ești trup din fulger. Mai rece decât zăpada care cade. De neoprit, ca nisipurile deșertului gonind pe aripile vântului. Ești ca un pui de furtună, Aurora Pavan. Să crezi asta. Crede și o vor crede și alții.”

Era un jurământ pe care mama ei, Regina Aphra, o obligase să-l spună în ziua în care împlinise doisprezece ani. Își ținuse fiica strâns de umeri, iar Rora încă își amintea senzația dureroasă și bătaia frenetică a inimii, și a înțeles cât de tare se temea mama ei și a învățat să-i fie și ei frică.

Astăzi, teama aceea o făcuse pe Aurora să-și cedeze viața, sub semnătură, chiar înainte să apuce s-o trăiască cu adevărat.

În timp ce era primenită și înfrumusețată precum o jertfă adusă zeilor, mintea îi rămăsese ancorată în dimineața petrecută în sala tronului. Își aducea aminte de sunetul scrâșnit, pe care-l auzise în timp ce era desfășurat pergamentul ce conținea tratatul și de felul în care degetele ei își

pierduseră brusc energia de a ține pana. De multe ori, în viața ei atât de ocrotită, își petrecuse zilele scriind idei, fapte și cifre pentru profesorii ei și totuși, în acel moment, se chinuise să-și amintească din ce litere era format propriul ei nume. Apoi întâlnise privirea mamei sale, ale cărei vorbe familiare parcă le auzea din nou: „Mai rece decât zăpada care cade“.

Așa trebuia să devină Rora, în timp ce mâna care tremura îi pecetluia soarta, cu o linie hârșăită și sângerie de cerneală, iar acum, câteva ore mai târziu, din oglindă o privea o necunoscută, cu fața albită de pudră, pentru a-i ascunde orice nu ar fi vrut să vadă.

Părul blond deschis al Rorei fusese făcut cârlionți și prins în vârful capului, într-o coafură complexă, de ceremonie, plină cu bijuterii, flori și patru cristale, ascuțite ca niște fulgere, întru asemănarea coroanei de foc-din-cer a mamei sale. Coafurile ce onorau strămoșii unei familii reprezentau o parte importantă în tradiția pavaneză, începând de la rangurile cele mai înalte ale nobilimii și până la clasele sărace și muncitoare. Se purtau la naștere, la moarte și la orice alt eveniment important în viață, inclusiv la logodne. Însă această coafură era mai mare decât oricare alta văzută de Rora până atunci. Fusese ancorată cu catarama ornate de

colierul gros de metal, pe care-l purta la guler și o îngreuna aproape la fel de mult cât evenimentele serii care abia începea.

Pudra albă și strălucitoare, care-i acoperea tenul deja palid, o făcea să arate ca și cum tocmai ce scăpase dintr-un viscol. Coastele îi erau prinse bine într-un corset, care o strângea atât de tare, încât simțea că toate organele ajunseseră în altă parte. Peste corset, purta o rochie de bal greoaie, cu mărgele, al cărei decolteu era atât de adânc, încât o dezvăluia mai mult ca niciodată. Materialul stătea lipit de corpul ei, până acolo unde, în dreptul genunchilor, se răsfira într-o trenă lungă, iar culoarea rochiei se schimba din alb în cenușiu și apoi în negru sclipitor.

Rora arăta exact așa cum mama ei îi spusese mereu că trebuie să fie: trup din fulger, de un alb orbitor și strălucitoare pe cerul întunecat, iar trena ce se unduia în jurul ei reprezenta pământul, pârjolit la impactul cu ea.

Rochia era uluitoare, splendidă. Până și Rora, care detesta rochiile, își dădea seama de asta. Era însă și o minciună la mijloc. Fiecare nestemată, fiecare mărgeluță sugerau o imagine a cuiva care nu era ea. Numai că asta era scopul pentru celebrarea logodnei din seara asta... să fie altcineva, să fie prințesa Furtună perfectă. Fiindcă, dacă dădea greș, totul avea să se ducă de râpă.

Un scârțait străpunse aerul din încăpere și toți cei care încă se agitau în jurul ei încremeniră. Rora putea să jure că acel sunet îi trecuse prin oase, tot așa cum face tunetul când se apropie. Apoi clinchetul sinistru al magiei-de-furtună o învălui ca un alt strat de piele. Privirea îi alunecă spre cutia pe care mama ei tocmai o deschisese și se opri pe nestematele și pietrele dinăuntru, cele care-i alimentau coșmarurile: „Inimi-de-furtună”.

Inimile nu se prea deosebeau de furtuni în sine, erau frumoase, întunecate, dar aveau un aer amenințător, letal. Asta era, totodată, o descriere pertinentă și pentru viitorul ei soț.

Treptat, încăperea se goli de servitori, menajere și croitorese, până când rămaseră doar regina și Aurora, suverana și moștenitoarea. Aceste Inimi-de-furtună fuseseră moștenite de-a lungul generațiilor în familia Pavan și erau ultimele rămășițe ale furtunilor de mult moarte, pe care predecesorii ei le învinseseră pentru a-și căpăta magia, în timpul Erei Vijeliilor. Pe-atunci, continentul Caelira fusese răvășit peste măsură, iar oamenii își căutaseră sanctuar în fortăreața familiei Pavan. Juraseră atunci să îi servească, să le ofere bunuri sau aur, doar pentru a locui aproape de cei care fuseseră binecuvântați de zeiță cu abilitatea de a confrunța amenințările din cer, cei care aveau să se numească Vifornici.

Strămoșii Aurorei lăsaseră atunci moștenire trei lucruri: coroana unui regat nou format, inimile furtunilor pe care le cuceriseră și magia care le curgea în vine, în urma acestui proces.

Fără o Inimă-de-furtună, un Vifornic putea avea destulă magie în sânge pentru a influența mici furtuni, la care aveau afinități moștenite. Totuși, cu unul dintre acele talismane, care amplificau puterea magică, un singur om putea, foarte simplu, să doboare o furtună suficient de sălbatică, în stare să ștergă orașe întregi de pe fața pământului. În această seară, pentru că ea și logodnicul ei erau prezentați curții, Aurora avea să poarte, pentru prima oară, Inimile-de-furtună rezervate moștenitorului.

Mama ei ridică prima relicvă din cutie și Rorei i se făcu pielea de găină. Aerul era greu și ea simțea mult mai multă magie reziduală lângă mama ei, mai multă decât simțise vreodată ținând pietrele în mână.

Această Inimă-de-furtună era o piatră învolburată, sidefată și reprezenta focul-din-cer, cea mai puternică din cele cinci afinități ale familiei ei. Atunci când fulgerele ascuțite, de foc alb, cădeau din cer, cu zecile în același timp, mama ei era cea care proteja orașul Pavan, iar acum, pentru că Aurora împlinise optsprezece ani, lumea se aștepta ca ea să intre în luptă data următoare când norii negri aveau să se rostogolească peste tărâmurile lor.

- Cu lumină în sânge, focul-din-cer se înclină în fața ta, murmură mama ei, înainte să așeze piatra în lăcașul rezervat acesteia, în centrul coafurii ceremoniale.

Rora se cutremură, iar ochii mamei se îndreptară brusc spre ea. Regina Aphra întrerupse ritualul pentru a o întreba:

- Ai...?

Era atâta speranță în vocea ei, încât Rora nu reuși să o privească în ochi în timp ce clătina din cap. Încruntându-se, mama ei se aplecă să ia următoarea Inimă-de-furtună. Era un rubin îngust și ascuțit ca un ciob de sticlă.

- Cu foc în sânge, furtunile pârjolitoare se înclină în fața ta.

Furtunile-cu-foc se formau rapid și, fără cine știe ce avertizare, tăciunii aprinși cădeau atunci ca grindina. Puteau arde și străpunge pielea fără probleme, iar în regatul Pavan, care era neted și cu iarbă, puteau aprinde pământul într-o clipită. Se spunea că erau cele mai rare dintre afinități. Cu mare grijă, regina așeză nestemata într-un spațiu liber la colierul Rorei. Îi stătea chiar pe stern și vârful ascuțit îi ajungea deasupra decolteului. Alte câteva versiuni mai mici ale fulgerelor cristaline, ce-i decorau coafura, se răsfirau peste clavicula ei, de fiecare parte a Inimii-de-furtună sângerii.

Regina mai adăugă patru inimi în acest ansamblu, pronunțând cuvintele pe care le auzise, pe vremuri, de la tatăl ei. O piatră plată și albastră îi fu prinsă în brățară, pentru a o apăra de furtunile-cu-trăsnete. Inima unei furtuni-cu-vânt, cenușie și cilindrică, alunecă într-un lăcaș pe centura subțire, din argint, care cuprindea talia Rorei. Încheietura celeilalte mâini era ornată cu o piesă cenușie și crestată, simbolizând ceața. Și, în sfârșit, mama ei ridică un inel de argint, cu o bijuterie mică și neagră. Era singura Inimă-de-furtună din cutie care nu era veche.

Nu, această Inimă-de-furtună abia dacă avea doisprezece ani. Fratele Rorei, Alaric, o furase dintr-o tornadă care lovise pământul la granița de sud-vest a teritoriului lor. Afinitățile familiilor de Vifornici erau limitate la cele moștenite de la strămoșii lor, Vifornicii originali, însă unii credeau că era posibil, cu toate că era extrem de periculos, să câștigi o nouă afinitate, tot așa cum se spunea că făcuseră primii Vifornici: și anume furând inima unei furtuni și absorbindu-i magia. La optsprezece ani, Alaric crezuse că putea învinge o tornadă și că va câștiga astfel o altă afinitate pentru familia Pavan.

Se înșelase. Vârâse mâna în inima furtunii, revendicând-o. Atunci când bătălia era ca și câștigată, vânturile furtunii procedaseră în același

fel și împlântaseră o creangă de copac în inima moștenitorului pavanez.

Puținii preoți devotați din regat, care-și venerau încă vechii zei, afirmaseră că acela fusese un semn din ceruri care avertiza împotriva tentației de a ajunge dincolo de stelele fiecăruia. Uneori, Aurora se întreba dacă nu cumva erau încă pedepsiți.

Inelul nu se mișcă la atingerea reginei, rămase o nestemată rece, fără viață, în timp ce alunecă pe degetul Rorei. Ar fi putut fi însuflețit doar de Alaric sau de copilul lui. Rora și mama ei se prefăceau că era un simplu inel, tot așa cum Rora pretinsese mereu că era ceva ce nu era de fapt sau cum pretindea mama ei că nu era dezamăgită de propria fiică sau că nu le-ar fi fost mult mai bine tuturor, dacă ar mai fi trăit Alaric.

Rora avea să se prefacă și pe durata festivităților, și în timpul nunții, iar apoi, întreaga ei viață. Avea să pretindă că nu-și dorea cu disperare să fie mai bună de-atât. Altfel. „Mai mult decât era.”

Mama îi cuprinse umerii, la fel de strâns cum o făcea mereu.

- Ține minte, fii sigură și stăpână pe tine! Nu-i lăsa să te intimideze!

- Așa am să fac.

- Nu vorbi mai mult decât e necesar. Stăpânește-te, ca să nu...

- Ca să nu mă dau de gol. Știu, mamă.

Regina tăcu, dar se încruntă.

- Știu că nu e soluția ideală. Aș vrea să avem cu toții la dispoziție timpul pe care-l dorești ca să poți aștepta până-ți găsești partenerul în dragoste sau, cel puțin, pe cineva ales de tine.

- Dar nu-l avem. Nu mai avem timp. Înțeleg.

În istoria familiilor pavaneze, căsătoriile aranjate erau rare. Adesea, suveranii își căutau dragostea, așa cum făcuseră mama și tatăl ei. Alții organizau concursuri pentru ca tinerii nobili să-și dovedească îndemânările față de moștenitor. Numai că, în curând, cerul avea să se învinețească și apoi să se înroșească, să urle, și asta pentru că anotimpul Urgiei începea să se trezească, iar dacă Aurora nu era măritată până atunci, micul ei regat de minciuni avea să se năruiască.

- Promite-mi că vei încerca să vezi partea bună a lucrurilor, să-ți găsești cumva fericirea, spuse regina.

Rora încuviință. Nu avea inima să-i spună mamei că acest lucru i se părea imposibil, fiind vorba de un bărbat dur și rece cum era Cassius Locke, al doilea fiu al regatului cu același nume. Familia Locke avea o faimă de oameni șireți, inteligenți și la fel de malițioși precum furtunile care le dădeau de furcă în orașul lor de lângă mare. În cazul în care ar fi dat dovadă de vreo slăbiciune, cu siguranță aceștia aveau să profite de asta. Și dacă

aflau ce se ascundea în spatele bijuteriilor, pudrei și stofelor scumpe, atunci ar fi fost dată în vileag ultima speranță a Aurorei de a-și păstra regatul.

- Ești pregătită? o întrebă mama ei.

O parte din Aurora urla, se răzvrătea. Voia să ceară permisiunea de a se retrage, voia să dispară în sălbăticie și să își caute o altă viață. Doar că regina pierduse deja multe în viața asta. Soțul ei murise din cauza unei maladii asupra căreia magia ei nu avea efect. Fiul ei furase inima unei furtuni, cu prețul vieții lui. Singura rămasă, fiica ei... ei bine, fiica ei întruchipa rolul prințesei Vifornice perfecte: impresionantă și diafană, într-o asemenea măsură, încât nimeni nu ar fi îndrăznit să rostească adevărul: nu avea niciun strop de magie-de-furtună.

Mușchii Aurorei tresăriră involuntar, în timp ce stătea în fața sălii tronului, de parcă trupul ei nu se putea hotărî dacă să fugă sau nu fără consimțământul minții ei. Doi dintre străjerii ei, Taven și Merrin, așteptau la câțiva pași în spate. O urmară înăuntru și, după ce se închiseră ușile masive, se lăsă o liniște apăsătoare.

Câteva momente mai târziu, Cassius Locke se prelinse din umbră, arătând mai degrabă a răufăcător decât a prinț: era îmbrăcat în negru, părul tot negru, iar ochii, întunecați. La douăzeci de ani, era

cu numai doi ani mai în vârstă ca ea. Și cu toate astea, prințul din fața ochilor ei părea mai mare, mai în vârstă și, una peste alta, mult mai bărbat decât se așteptase ea. Îi amintea de acele furtuni-cu-trăsnete care poposeau la orizont, mustind în întuneric.

Ochii li se întâlniră și ea îi susținu privirea intensă, ținându-și umerii drepecți. Sub costumația ei elaborată, sudoarea i se prelingea pe șira spinării, iar tâmplele îi bubuiau de durere, sub greutatea coafurii, însă nu lăsă să se vadă nimic din toate astea. El plecă ochii, studiindu-i formele. Rorei îi bătea inima. Cu cât o studia mai mult, cu atât își pierdea din confort, lucru pentru care se detesta, fiindcă-l lăsa să o impresioneze.

Mama ei o învățase cel puțin un lucru, și anume că nimeni nu te poate face să te simți neînsemnat, fără permisiunea ta. Astfel că trase adânc aer în piept și își îngădui să creadă că era fata feroce și puternică, pe care o cunoștea toată lumea. În consecință, îl fixă și ea cu privirea.

Chiar dacă Rora nu avea puteri magice, Cassius nu știa asta. Se pregătise o viață întreagă pentru rolul de regină și a naibii să fie dacă pierdea chiar și o secundă făcându-și griji în privința părerilor lui despre ea. Îl evaluă la rândul ei și speră că asta-l va incomoda. Începând de la părul lui ca pana corbului, pieptănat frumos, îl cântări din